

Kerstverhaal anno 2025

De kamer vult zich met blauw warm licht. Uit een heldere flits stapt de engel naar voren. Zijn handen houden een breed lint vast met daarop de tekst 'Gloria in excelsis Deo'. Maria kijkt even op, zucht en gaat door met haar borduurwerk.

"Ben je er weer, Gabriël? God, wat is dit jaar snel voorbij gegaan."

"Wees gegroet Maria, je bent begenadigd, de Heer is met je. Ik heb een belangrijke boodschap voor jou. Je zult een kind krijgen, een zoon."

Maria legt haar borduurwerk neer. Ze schudt haar hoofd. "Dit is de 2025^e keer dat je met dit verhaal komt. Ik kan het wel dromen. En ja hoor, ik zal Hem Jezus noemen. Als je niets nieuws te melden heb, mag je wat mij betreft weer vertrekken."

Op het voorhoofd van Gabriël verschijnen zweetdruppels, zijn wangen kleuren rood, het lint glijdt uit zijn handen. "Eh...er is nogal wat...veranderd."

Maria fronst. "Hoe bedoel je?"

Gabriël wijst naar boven. "De rangorde is vernieuwd. Mijn opdracht om jou de boodschap te brengen is op zich ongewijzigd. Alleen..." Hij schraapt zijn keel. "Je zult je zoon Donald moeten noemen."

Maria bedekt haar mond met haar hand. Ze fluistert: "Donald? Weet je dat zeker?"

Gabriël knikt. "Wat ik al zei, de rangorde is veranderd. Het kind dat je baart zal de Allerhoogste worden genoemd, de koning over alle volkeren zijn en in een mum van tijd vrede over heel de aarde brengen. Dat kan alleen maar Donald zijn."

Maria buigt haar hoofd. "Ik vond het al opmerkelijk dat een Amerikaan als nieuwe paus naar voren werd geschoven, maar dat zijn macht tot in de hemel rijkt..."

Gabriël houdt zijn wijsvinger voor zijn getuete lippen. Maria grist haar borduurwerk van de grond en smijt het weg.

"Wat voer jij die ezel nu?" Maria wijst op de emmer die Jozef in zijn hand houdt.

"Rijst met banaan. Dat stopt, zegt men. Uit voorzorg." Jozef graait in de emmer.

"Uit voorzorg?"

Jozef knikt. "Ieder jaar hetzelfde liedje met dat beest. Als we in de stal aankomen lopen de spanningen op met een onophoudelijke diarree als gevolg. Dat wil ik dit jaar voorkomen. Ben jij er klaar voor, Maria?"

"Ja, Jozef. Wat mij betreft kunnen we vertrekken." Maria geeft een aai over de rug van de ezel en fluistert in zijn oor: "Het zou me benieuwen of Max zelfs met jou om het wereldkampioenschap zou kunnen strijden."

Maria loopt naar het huis, pakt haar plunjebaal en brengt deze naar Jozef die hem op de ezel vastbindt. De jaarlijkse tocht kan beginnen. Na een uur lopen blijft de ezel plots stilstaan.

"Wat is er met hem aan de hand, Jozef?"

Jozef haalt zijn schouders op. De ezel tikt met zijn rechter voorpoot op de grond. Jozef buigt naar voren. "Oh, er is hier een rode lijn getrokken."

“Jozef, kunnen we er omheen lopen?”

“Ik weet het niet. Dat zou ik aan Schoof moeten vragen hoe hij dat steeds voor elkaar krijgt.”

“Goed idee, Jozef. Het is een wijs man die het lukt om één kabinet twee keer ten val te brengen. En dan hebben we nog de mestregelaaffaire te gaan met misschien zelfs een triple-demissionaire kabinet in het verschiet.”

Ze besluiten via een omweg de rode lijn te omzeilen. Daardoor kunnen ze een van de drukste routes in het land niet ontwijken met uren fileleed tot gevolg.

Jozef vloekt. “Die verbreding van deze weg zou al lang gerealiseerd moeten zijn.”

Maria grinnikt. “Een gevalletje van vliegroutes van ingekorven vleermuizen, Jozef. Twee jaar vertraging en miljoenen aan extra kosten.”

Jozef gromt. “Gooi maar op een hoop met de korenwolf, de das, de dwergvleermuis en de zeggekorfslak.”

Inmiddels snijdt de gure wind in hun gezichten en dwarrelen de eerste sneeuwvlokken.

Na het verplichte nummertje langs alle herbergen die uiteraard ook dit jaar weer vol geboekt zijn, lopen ze naar de stal. Maria wijst: “Jozef, wat staat er om die muren van de stal?”

“Dat is een steiger, Maria. De stal wordt helemaal opgeknapt. Het steiger is van bamboe gemaakt.”

“Van bamboe? Is dat niet gevaarlijk?”

“Nee, hoor. In Azië gebruiken ze dat zelfs bij hoge gebouwen net omdat het materiaal enigszins flexibel is. Alleen moet ik er misschien een briefje ophangen ‘verboden te roken’, want bamboe is zeer brandbaar.”

Jozef ondersteunt Maria bij het afstappen van de ezel. Ze lopen naar de stal waar de os op hun wacht. Jozef schikt het stro in de kribbe. “Oké, Donaldje, je kunt komen, wij zijn er klaar voor.”

Niet veel later zijn de eerste kreten van het kindje te horen. Het is anders dan het gehuil van een baby, het lijkt wel of hij schreeuwt. Op de staldeur wordt hard geklopt. Jozef doet open. Er staat een man voor de deur met een herdersstaf in zijn hand.

“Mijnheer Jozef, we kregen van de engel de boodschap dat de verlosser is geboren.”

Jozef rekt zijn hoofd om over de schouders van de man te kijken. Hij fronst. “Beste herder, ben jij alleen dit jaar? Waar zijn jouw medehoeders?”

De hoeken van de mond van de herder trekken omlaag. “De engel las een Executive Order voor: ‘vanaf nu zijn in de stal niet meer welkom leden van de LHBTIQ+ gemeenschap, mensen met een migratieachtergrond, moslims uit Azië, feministen...’ “ De herder slikt. “Na het voorlezen bleek dat ik de enige herder was die nog mocht komen.”

Jozef schudt zijn hoofd. “En een kraamcadeau? Heb je geen schaap bij je om te geven?”

“Nee, niet te doen. Dan moet ik een importheffing van zestig procent betalen. Dat kan ik niet opbrengen.”

Jozef trekt de deur helemaal open. “Kom binnen beste man. Dan wordt het dit jaar maar geen shoarma. Ik laat wel een frietje halen. Chinees is ook geen optie meer door de EU-heffing op pakketten die van buiten de Europese Unie komen.”

Het geschreeuw van kleine Donald wordt harder. Maria, Jozef en de Herder houden hun handen tegen hun oren. Plots zwaait de deur open. Een man springt naar binnen. Hij heft zijn rechterarm stijf gestrekt schuin in de lucht. In de linkerarm draagt hij een grote kettingzaag. Op luide toon roept hij: “Ik weet waar dat kereltje rustig van wordt.” Hij steekt de kettingzaag in de lucht en trekt tegelijkertijd aan het startkoord. De motor begint te pruttelen en de baby stopt meteen met schreeuwen. Even later kraait Donaldje van plezier.

Maria puft. Jozef gaat zitten, laat zijn kin op zijn borst zakken en brengt zijn handen naar zijn hoofd. De os houdt zijn adem in om maar geen warme lucht over het kind te blazen. Ondanks de voorzorgsmaatregelen van Jozef kan de ezel het niet meer houden en klettert de hele boel onder.

Het geluid van piepende remmen is in de stal duidelijk hoorbaar. Een pakjesbezorger stormt naar binnen, zet een groot pak op de grond en verdwijnt even snel weer naar buiten. Maria trekt de enveloppe eraf en leest de brief. “Het is van Mark,” zegt ze. “Mark zegt dat er oorlog komt en daarom stuurt hij een door de overheid geadviseerd noodpakket.”

Een piepje uit de broekzak van Jozef. Hij grist in zijn zak en pakt zijn telefoon. Het scherm knippert. “Een appje, Maria. Van de drie wijzen uit het oosten.”

“En? Wat zeggen ze?”

Jozef veegt de telefoon open. Hij staart naar het scherm. Zijn mond valt open. “Ze komen niet. Hebben geen tijd. God heeft ze naar Rianne Letschert gestuurd anders lukt het nooit om de formatie vlot te trekken. Maar er zou vervanging geregeld worden.”

Jozef steekt zijn telefoon terug in zijn zak. De deur gaat open. Achtereenvolgens stappen Poetin, Netanyahu en Kim Jong-un naar binnen. Poetin glimlacht, hij wijst naar het kind. “Als je bent uitverkoren om in een mum van tijd vrede over de hele aarde te brengen, dan heb je eerst krachtige leiders nodig die oorlog voeren, die dood en verderf zaaien. Wij zijn de nieuwe koningen en in hoogst eigen persoon het kraamkadoetje voor dit kind.”

Maria begint te snikken. “Volgend jaar wil ik weer een kindje Jezus.”

Jozef legt zijn arm om haar schouders. “De verkiezingen zijn pas in 2028.”

Sjef Leenen

18 december 2025